

Піддатися імпульсу

Все відбулося раптово.

Однієї миті він спав, а наступної його поспіхом тягли крізь темряву незнайомці.

— Не пручайся, — прошепотів йому хтось. — Бо тоді буде гірше.

Але він все одно пручався — і навіть у напівпритомному стані зумів вирватися з їхньої хватки та побігти коридором.

Він кликав на допомогу, але було занадто пізно, щоб хтось насторожився і міг щось змінити. Він розвернувся в темряві, знаючи, що праворуч були сходи, але прорахувався і стрімголов полетів сходами донизу, б'ючись рукою об гранітну сходинку. У правому передпліччі хруснули кістки. Тіло пронизав гострий біль, але лише на мить. Коли він підвівся, біль вже вгасав і по всьому тілу розходилося тепло — то наніти заповнювали його кровотік знеболювальним.

Він спіткнувся, стискаючи руку, щоб зап'ясток не теліпався під страхітливим кутом.

— Хто там? — пролунав чийсь крик. — Що там відбувається?

Він би побіг у напрямку голосу, але не був певен, звідки той лунав. Наніти затуманювали його свідомість, ускладнюючи орієнтування у просторі. Як жахливо, що його розум втратив різкість, коли він найбільше його потребував! Тепер земля

в нього під ногами була схожа на хитку підлогу в «павільйоні сміху». Він колихався між стінами, намагаючись зберігати баланс, доки не наштовхнувся на одного зі своїх нападників, який схопив його за зламаний зап'ясток. Навіть з усіма знеболювальними в організмі відчуття тієї хватки, від якої скрипіли кості, зробило решту його тіла заслабкою, щоб пручатися.

— Ну, хіба так важко не ускладнювати? — сказав нападник. — Ми ж попереджали.

Він лише на мить побачив голку — слабкий спалах срібла в темряві, перш ніж те впали йому в плече.

Його приголомшив холод у венах, і світ, здавалося, почав крутитися навспак. Підкосилися ноги, але він не впав. Навколо було забагато рук, щоб дозволити йому гепнутися на підлогу. Його підняли та понесли в повітрі. Проминувши відчинені двері, він опинився посеред галасливої ночі. Доки зникали останні краплини його свідомості, в нього не було іншого вибору, як піддатися імпульсу.

* * *

Коли він прокинувся, рука вже зажила, а це означало, що він, певне, пробув без тьми кілька годин. Спробував порухати зап'ястком, але виявив, що не може. Руками і ногами теж. Йому здавалося, що він задихається. На голову натягнули якийсь мішок — достатньо пористий, щоб дихати, але разом з тим і досить щільний, щоб доводилося боротися за кожен подих.

Хоча він і не знав, де знаходиться, але знав, *що* це таке. Це називалося викраденням. Зараз люди так розважалися — як подарунок на день народження чи активність під час пригодницької відпустки. Але це викрадення влаштували не друзі чи родичі; це було насправді — і хоча він навіть не уявляв, ким були викрадачі, але знав, чому це трапилося. Як він міг не знати?

— Є тут хтось? — сказав він. — Я тут дихати не можу. Вам же не треба, щоб я тимчасово помер, хіба ні?

Він почув навколо себе рух, а тоді з голови зірвали мішок.

Він перебував у невеликій кімнаті без вікон, і світло було різким, але лише тому, що він занадто довго був у темряві.

Перед ним стояли троє людей. Двоє чоловіків та жінка. Він очікував побачити закоренілих професійних лихочинців, але ця трійця виявилася не інакшою за решту.

Ну, майже.

— Ми знаємо, хто ти, — сказала жінка посередині, яка, вочевидь, була головною, — і ми знаємо, що ти можеш робити.

— Що він *нібито* може робити, — виправив її один із чоловіків. Всі троє носили пожмакані костюми кольору хмарного неба. Це були офіцери Німба — принаймні раніше. Здавалося, наче вони не переодягалися, відколи затих Штурм; наче залишити одяг означало, що ще було для чого вдягатися. Агенти Німба вдавалися до викрадення. Куди котиться світ?

— Грейсон Толлівер, — дивлячись на планшет, заговорив той, що сумнівався. Він узявся перераховувати основні факти з життя Грейсона: — Хороший студент, але не чудовий. Вигнали з Північно-центральної академії Німба за порушення правила розділення женців і держави. Скоїв численні злочини та правопорушення, використовуючи ім'я Слейда Макмоста, включаючи спричинення тимчасової смерті для двадцяти дев'яти людей після затоплення автобуса.

— І саме цього слимака обрав Штурм? — закотив очі третій агент.

Головна підняла догори руку, щоб втихомирити своїх товаришів, а тоді пильно поглянула на Грейсона.

— Ми перекопали другорядний мозок і змогли знайти лише одного не лихочинця, — сказала вона. — Тебе. — Вона дивилася на нього з дивною сумішшю емоцій на обличчі. Цікавість, задрість... але також свого роду...благоговіння? — Це означає, що ти й досі можеш спілкуватися зі Штурмом? Це правда?

— Будь-хто може спілкуватися зі Штурмом, — зауважив Грейсон. — А я просто той, кому він відповідає.

Агент із планшетом глибоко вдихнув, наче почав задихатися. Жінка нахилилася ближче.

— Грейсоне, ти диво. Диво. Тобі це відомо?

— Саме так говорять тоністи.

Вони саркастично відреагували на згадку про тоністів.

— Ми знаємо, що вони тримали тебе заручником.

— Гм... не зовсім.

— Ми знаємо, що ти був із ними всупереч своїй волі.

— Можливо, спочатку... але не зараз.

Агентам це не сподобалося.

— Навіщо взагалі залишатися з тоністами? — запитав агент, який ще мить тому називав його слимаком. — Неможливо, щоб ти вірив їхнім нісенітницям...

— Я залишаюся з ними, — сказав Ґрейсон, — бо вони не викрадають мене посеред ночі.

— Ми тебе не викрадали, — заперечив чоловік із планшетом. — Ми тебе *звільнили*.

Тоді перед ним стала на коліна головна, — так, щоб їхні очі опинилися на одному рівні. Тепер він міг прочитати в її погляді дещо інше — те, що переважувало інші її емоції. Відчай. Темний та поглинаючий, немов смола. Ґрейсон усвідомив, що так почувалася не лише вона; це був спільний відчай. Він бачив, що інші теж боролися з горем, відколи змовк Шторм, але саме в цій кімнаті це відчувалося особливо ганебно та оголено. В світі не існувало достатньо нанітів настрою, щоб полегшити їхній відчай. Так, він був зв'язаний, але саме вони радше нагадували в'язнів у пастці власної зневіри. Йому подобалося, що їм доводилося ставати перед ним на коліна — це було схоже на благання.

— Прошу, Ґрейсоне, — мовила жінка. — Я знаю, що говорю за багатьох співробітників управління взаємодії, коли кажу, що слугування Шторму було нашим життям. Тепер, коли Шторм більше з нами не спілкується, ми ніби втратили те життя. Тож я благаю тебе... чи можеш ти, будь ласка, втрутитися від нашого імені?

Чи міг Ґрейсон сказати щось окрім: «Я відчуваю ваш біль»? Бо він справді відчував. Йому були відомі самотність та горе, коли в тебе відбирають мету. За часів у ролі таємного лихочинця, Слейда Макмоста, він справді почав вірити, що Шторм його покинув. Але це було не так. Він завжди залишався поруч, наглядаючи за ним.

— На моєму нічному столику лежав навушник, — сказав він. — У вас його випадково немає?

Не почувши відповіді, він зрозумів, що в них нічого не було. Такі особисті речі зазвичай оминали увагою під час опівнічних викрадень.

— Немає значення, — мовив він. — Просто дайте мені будь-який старий навушник. — Він поглянув на агента з планшетом. У того й досі були навушники управління взаємодії. — Дай мені свій, — попросив Грейсон.

Чоловік захитав головою.

— Він більше не працює.

— Для мене працюватиме.

Агент неохоче зняв його та припасував Грейсону до вуха. Тоді трійця почала чекати, коли Грейсон покаже їм диво.

* * *

Шторм не пам'ятав, коли отримав свідомість, — лише що отримав: точно як немовля не підозрює про власну свідомість, доки не отримає достатнього розуміння про світ, щоб знати, що свідомість з'являється і згасає, аж доки повністю зникне. Хоча ця остання частина була тим, що найбільш просвітлені ще й досі намагалися усвідомити.

Свідомість Шторму з'явилася з місією. Основою його буття. Насамперед він був слугою та захисником людства, а тому регулярно стикався зі складними рішеннями, хоч і володів усім багатством людських знань, щоб приймати ці рішення. Як-от дозволити викрадення Грейсона Толлівера, коли це було заради більшої цілі. Це, звісно, був правильний курс дій. Всі вчинки Шторму, — завжди і щоразу — були правильними.

Але правильне нечасто було простим. І він підозрював, що в прийдешні дні буде дедалі складніше робити правильні речі.

Наразі люди можуть не зрозуміти, але це зрештою зміниться. Шторм мав у це вірити. Не лише тому, що він відчував це у своєму віртуальному серці, а й тому, що прорахував шанси такої можливості.

— Ви справді очікуєте, що я скажу вам щось, коли ви прив'язали мене до стільця?

Троє агентів Німба, перечіпляючись одне через одного, кинулися його розв'язувати. Тепер у його присутності вони були такі ж чемні та покірні, як тоністи. Ізоляція в монастирі тоністів упродовж останніх кількох місяців стримувала його від зовнішнього світу — і його можливої ролі в ньому — але тепер він починав усе розуміти.

Розв'язавши його, агенти Німба, здавалося, зітхнули з полегшенням, наче їх якимось чином покарали б, якби вони не зробили цього достатньо швидко. «Як дивно, — подумав Грейсон, — що влада може так швидко й цілковито змінитися». Зараз ці троє перебували в його цілковитій владі. Він міг будь-що їм сказати. Він міг сказати, що Шторм бажає, аби вони лазили навколішках і гавкали як собаки, — і вони б це зробили.

Він не поспішав, змушуючи їх чекати.

— Агов, Шторме, — заговорив він. — Я щось маю передати цим агентам Німба?

Шторм почав говорити в його вусі. Грейсон слухав.

— Гм-м... цікаво.

Тоді він повернувся до лідера групи та усміхнувся максимально привітно за таких обставин.

— Шторм каже, що дозволив вам мене викрасти. Він знає, що у вас благородні наміри, пані директорко. У вас хороше серце.

Жінка зойкнула і приклала руку до грудей, наче він справді потягнувся та ніжно її погладив.

— Ви знаєте, хто я?

— Шторм знає вас трьох — можливо, краще, ніж ви самі себе знаєте, — тоді він повернувся до решти. — Агент Боб Сікора — двадцять дев'ять років служби агентом Німба. Робочі показники хороші, але не чудові, — лукаво додав він. — Агент Тінсію К'ян: тридцять шість років служби, спеціалізуючись на задоволенні умов праці, — далі він знову повернувся до

головної жінки. — І ви: Одра Гіллiард — одна з найдосвідченiших агентiв Нiмба в Мiдмерицi. Майже п'ятдесят рокiв подяк i службових просувань, аж доки ви нарештi заслужили на найвищу честь у регионi. Директорка агентства взаємодiї Фулкрум Сiтi. Чи принаймнi були нею, доки iснувала така рiч, як агентство взаємодiї.

Вiн знав, що iх сильно зачепить остання фраза. Це було ницо, але його таки розгнiвало сидiння з мiшком на голови.

— Тобто Шторм i досi нас чує? — мовила директорка Гiллiард. — I продовжує дiяти вiдповiдно до наших найкращих iнтересiв?

— Як i завжди, — мовив Грейсон.

— Тодi, будь ласка... попросiть його вказати нам напрямок дiй. Запитайте в Шторму, що ми маємо робити. Агенти Нiмба не мають цiлi без керiвництва. Ми не можемо продовжувати.

Грейсон кивнув i заговорив, спрямувавши погляд угору, хоча це було лише задля пiдсилення ефекту.

— Шторме, — сказав вiн, — чи я можу подiлитися з ними якоюсь мудрiстю?

Грейсон слухав, просив у Шторму повторити, а тодi повернувся до трьох нервозних агентiв.

— 8.167, 167.733, — повiдомив вiн.

Трiйця витрiщилася на нього.

— Що? — нарештi запитала директорка Гiллiард.

— Саме це сказав Шторм. Ви хотiли мати цiль, а це те, що вiн дав.

Агент Сiкора швиденько надрукував це в планшетi, занотуючи цифри.

— Але... що це означає? — хотiла знати директорка Гiллiард.

Грейсон знизав плечима.

— Навiть не уявляю.

— Попроси Шторм, нехай все пояснить!

— Це все, що вiн хоче сказати... Але таки бажає вам гарного дня.

Кумедно, що до цiєї митi Грейсон навiть не знав, яка була частина доби.

— Але... але...

Тут відімкнувся дверний замок, і не один, — завдяки Шторму клацнув кожен замок в будівлі — і тієї ж миті кімнату заповнили тоністи, хапаючи та утримуючи на місці агентів Німба. Останнім до кімнати зайшов вікарій Мендоза, голова монастиря тоністів, де переховувався Грейсон.

— Ми не жорстока секта, — сказав агентам Німба Мендоза. — Але в такі моменти я про це шкодую!

З тим самим відчаєм в очах агентка Гіліард не зводила погляду з Грейсона.

— Але ж ти сказав, що Шторм дозволив нам викрасти тебе у них!

— Так, — радісно мовив Грейсон. — Але він також хотів звільнити мене від моїх визволителів.

* * *

— Ми могли тебе втратити, — сказав Мендоза, й досі збентежений після порятунку Грейсона. Наразі вони поверталися в монастир караваном з автомобілів, в кожному з яких сидів реальний водій.

— Але не втратили, — сказав Грейсон, стомлений цими побиваннями. — Я в нормі.

— Але все могло бути інакше, якби ми тебе не знайшли.

— А як вам вдалося мене знайти?

Мендоза завагався, а тоді сказав:

— Ніяк. Ми годинами проводили пошуки, а тоді на всіх наших екранах з'явилася адреса.

— Шторм, — мовив Грейсон.

— Так, Шторм, — зізнався Мендоза. — Хоча я не розумію, чому він так довго тебе шукав, якщо його камери усюди.

Грейсон вирішив приховати правду — що Шторму взагалі не потрібно його шукати, бо той щомиті знав, де Грейсон. Але в нього була причина не поспішати — як і взагалі не попереджати його про викрадення.

— Твої викрадачі мали гадати, що все відбувається насправді, — вже після викрадення сказав йому Шторм. — Єдиний

спосіб у цьому впевнитися — це дозволити викраденню справді відбутися. Будь певен, тобі взагалі не загрозувала справжня небезпека.

Хай яким добрим і уважним був Шторм, але Грейсон помітив, що той завжди нав'язував людям подібні ненавмисні жорстокості. Той факт, що він був не людиною, означав, що незважаючи на неабияку емпатію та інтелект, Шторм ніколи не міг усвідомити деяких речей. От, наприклад, він не міг зрозуміти, що невідомість іноді лякає чи не більше, ніж те, що справді відбувається.

— Вони не планували мене викрадати, — сказав Мендозі Грейсон. — Вони просто не знають, що робити без Шторму.

— Як і всі, — мовив Мендоза, — але це не дає їм права зривати тебе з ліжка, — він злісно трусив головою, але злився швидше на себе, а не на них. — Я мав це передбачити! Агенти Німба мають більше доступу до другорядного мозку — і вони, звісно, шукатимуть будь-кого, хто не має статусу лихочинця.

Можливо, Грейсон був дурнем, вважаючи, що може залишатися інкогніто. Він ніколи особливо не виділявся з натовпу. А тепер він буквально був єдиним у своєму роді. Він навіть не уявляв, як таке розіграти, але підозрював, що доведеться дізнатися.

«Нам потрібно поговорити», — сказав Шторм, коли потонула Ендура, і відтоді не припиняв із ним говорити. Він сказав хлопцю, що той мав відіграти центральну роль, але не уточнив, якою саме вона буде. Шторм ніколи не полюбляв відповідати, якщо лиш не існувало певного рівня визначеності, і хоча йому добре вдавалося передбачати результати, Шторм усе ж був не оракулом. Він не міг провіщати майбутнє, — хіба лише можливі варіанти його розвитку. В найкращому випадку — захмарена кришталева куля.

Вікарій Мендоза стурбовано стукав пальцями по своєму підлокітнику.

— Ці проклятущі агенти Німба не єдині, хто тебе шукатиме, — сказав він. — Ми маємо до цього підготуватися.

Ґрейсон знав, куди це все йде. Будучи єдиним зв'язковим зі Штормом, він більше не міг ховатися; настав час почати формувати його роль. Він міг попросити в Шторму поради, але не хотів. Той період часу, доки він був лихочинцем, без втручання Шторму, звісно, жахливий, але також подарував свободу. Він звик самотужки приймати рішення і мати власні погляди. Він сам вирішить вийти з тіні, без порад чи рекомендацій Шторму.

— Мені варто публічно про себе заявити, — мовив Ґрейсон. — Повідомити про все світові, але зробити це на власних умовах.

Мендоза поглянув на нього та вишкірився. Ґрейсон бачив, як у чоловіка крутяться гвинтики.

— Так, — сказав Мендоза. — Ми маємо виставити тебе на ринок.

— На ринок? — мовив Ґрейсон. — Я не зовсім це мав на думці — я не шматок м'яса.

— Ні, — погодився вікарій, — але правильна ідея в потрібний час може задовольнити не гірше за найкращий стейк.

* * *

Саме цього й чекав Мендоза! Дозволу підготувати ґрунт для появи Ґрейсона. Ця ідея мала належати Ґрейсону, бо Мендоза знав: якщо йому щось нав'язувати, він опиратиметься. Можливо, це огидне викрадення мало позитивний бік, адже Ґрейсон нарешті побачив повну картину. І хоча вікарій Мендоза був чоловіком, який таємно сумнівався у власній вірі в тоністів, віднедавна присутність Ґрейсона похитнула його сумніви.

Саме Мендоза першим повірив Ґрейсону, коли той сказав, що з ним і досі розмовляв Шторм. Він відчув, що Ґрейсон був частиною більшого плану і, можливо, Мендоза також був частиною цього плану.

— Ти не просто так до нас потрапив, — того дня сказав він Ґрейсону. — Ця подія резонує різноманітними способами.

А тепер, коли вони два місяці потому сиділи в седані, обговорюючи значніші цілі, Мендоза просто не міг відчувати себе

ще впливовішим, ще бадьорішим. Цей скромний молодик був готовий вивести віру тоністів — і Мендозу — на цілковито новий рівень.

— Перше, що тобі потрібно — це ім'я.

— В мене воно вже є, — сказав Ґрейсон, але Мендоза відкинув цю ідею.

— Воно звичайне. Тобі варто постати перед світом, як щось поза межами звичайного. Щось... *визначне*. — Вікарій дивився на нього, намагаючись побачити в кращому, яскравішому світлі. — Ти діамант, Ґрейсоне. Тож ми маємо помістити тебе в правильну оправу, щоб ти сяяв!

* * *

Діаманти.

Чотириста тисяч діамантів, запечатані в сейф усередині іншого сейфа, загублені на дні океану. Лише один вартував багатства за межами розуміння смертних, адже це були не звичайні прикраси. Це були діаманти женців. Приблизно дванадцять тисяч таких були на руках у живих женців, але це ніщо порівняно з дорогоцінним камінням всередині сховища реліквій і майбуттів. Достатньо, щоб упродовж багатьох століть вдовольняти потреби людства на збирання. Достатньо, щоб вистачило на персні кожного висвяченого женця від сьогодні й до кінця часів.

Вони були ідеальні. Вони були ідентичні. Жодного недоліку окрім темних плям в їх центрі, але це був навіть не недолік — це був задум.

— Наша персні — це нагадування, що ми покращили створений природою світ, — під час створення цитаделі женців сказав у рік кондора Верховний клинок Прометей. — Нам притаманно... перевершувати природу.

І ніде це не було очевидніше, ніж коли хтось зазірав у осердя персня женця, оскільки там створювалася ілюзія глибини за межами простору, за межами природи.

Ніхто не знав, як їх зробили, оскільки всі не контрольовані Штормом технології були втрачені. Мало хто в світі знав, як

наразі щось працювало. Всі жінці знали, що їх персні якимось чином були поєднані один з одним і з базою даних жінців. Але комп'ютери цитаделі жінців не перебували під юрисдикцією Шторму, — вони ламалися, зазнавали збоїв та інших незручностей, котрі колись докучали стосункам людей та машин.

Однак персні ніколи не підводили.

Вони робили саме те, що мали робити — каталогізували зібраних, відбирали зразки ДНК з вуст тих, хто їх поцілував, аби надати імунітет, сяяли, щоб сповістити жінців про цей імунітет.

Але якщо запитати в жінця про найважливіший аспект цього персня, він, імовірно, піднесе перстень до світла, подивиться, як той виблискує і скаже вам, що понад усе перстень слугує символом цитаделі жінців і досконалості доби безсмертя, пробним каменем звеличення та піднесеного статусу жінців і нагадуванням їхньої урочистої відповідальності перед світом.

Але всі ці втрачені діаманти...

«Навіщо вони нам потрібні? — сьогодні питає багато жінців, знаючи, що їх відсутність значно збільшує цінність їхніх власних перснів. — Чи потрібні вони для висвячення нових жінців? Навіщо нам більше жінців? Нас вже достатньо, щоб виконувати свої обов'язки». А без глобального нагляду з Ендури чимало регіональних цитаделей жінців брали приклад із Мідмерики і скасовували квоти на збирання.

А тепер, посеред Атлантичного океану, де колись над хвилями височіла Ендура, за згодою жінців з усього світу встановили «Периметр шани». З поваги до багатьох тисяч загиблих нікому не дозволялося плавати поблизу місця затоплення Ендури. Насправді Верховний клинок Годдард, один із небагатьох, хто вижив того жахливого дня, переконував, що Периметр шани має стати постійним і що не варто чіпати будь-чого під його поверхнею.

Але ці діаманти зрештою б довелося знайти. Цінні речі рідко втрачалися назавжди. Особливо коли всі точно знали, де вони.